

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

1926

Nr. 2.

December

Min Skoletid i Ddense.

Brudstykker af mit Livs Erindringer gennem 65 Aar af Generalmajor F. C. Krebs.

Den Dag, vi kom til Ddense — i Juli Maaned 1871 — var Katedralskolens gamle Rektor Heinrichsen lige død, og nogle Dage efter overværede jeg hans Begravelse. Han var kendt som en udmærket Filolog og var vist nok selv en dygtig Skolemand, men som det saa ofte gaar bar han over med ikke saa faa tarvelige Lærere, der havde arbejdet sammen med ham i en lang Aarrække, og som var blevet gamle og ublidte. Nogle af dem havde vist tidligere været dygtige Lærere, men i Aarenes Løb var de blevet trætte og fede af det. Der er meget saa Lærere, der kan holde til at undervise mere end ca. 30 Aar, mange langt kortere Tid, og ikke saa burde aldrig have været Lærere.

Overlærer Kragh, der var en fremragende dygtig Mathematiklærer, overtog Ledelsen af Skolen saa længe, indtil der blev ansat en ny Rektor. Man paaastaar, og det var vist rigtigt nok, at Rektoratet var tilbudt ham, men at han afslod Tilbudet, da det var ordnet saa mærkeligt, at han vilde gaa ned i Indtægt ved at blive Rektor. For det første tror jeg, at Rektor begyndte med den samme Gage som Overlærere paa ældste Lønning; desuden havde Overlærer Kragh Stillingen som Bibliotekar og Skolens Kassierer, hvad der ogsaa gav Indtægt. Men jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at Hovedaarsagen var den, at han godt kunde se, at der var ikke saa faa af hans Kollegaer, der var uheldige som Lærere, men som han ikke vilde indstille til Afsted: Han vilde ikke være Profos overfor sine gamle Kammerater. Han var nemlig en meget fin Natur. Da jeg er begyndt med ham, vil jeg fortsætte.

Han var høj og tynd med en lidt tør Stemme, der ikke egnede sig til at holde Foredrag. Han var, som alt bemærket, en udmærket Mathematiklærer, og havde jeg ikke haft ham, tror jeg aldrig, at Mathematikken var gaaet op for mig; han var jævn og naturlig i sin Tale, klar og tydelig i sin Gennemgang. „Hvad er let“, sagde han en Dag i Anledning af Julius Petersens Bemærkning i Trigonometrien: „Man ser let“. Naar Vogens Forfatter siger, at man ser let, vil det sige, at han ser let, men derfor behøver andre ikke at se let; det er med andre Ord kun at slippe lettere fra Beviset.“

Vi respekterede Overlærer Kragh i høj Grad og holdt af ham; men det, der tog os alle til Hobe, var, at vi følte hans store Hjerte bag hans tørre Tale. Medens vi havde ham til Lærer, døde hans Hustru. De havde sikkert fort et smukt Samliv. Samvittighedsfuld som Overlærer Kragh var, afbrød han ikke Undervisningen i den Anledning, tog sig ikke nogen Dag fri, men det var kun med den yderste Anstrengelse, at han kunde holde Tanterne ved Undervisningen, og paa denne Mand, hos hvem vi aldrig havde kunnet spore Følelse, der saa vi nu Taarer løbe ganske stille ned ad Kinderne.

Han havde tillige psykologisk Sans. En Dag, hvor han havde gennemgaaet Naturlære, og hvor der stod kostbare fysiske Instrumenter paa Bordet, stod han, da Klokken ringede, i Begreb med at forlade Klassen i Frikvarteret, men sagde forinden: „De passer jo nok paa ikke at komme til at stude Apparaterne“. Ved at se vor Forbavselse over, at han kunde tiltro os — Elever i ældste Klasse — en saa barnagtig Uforsigtighed, føjede han til: „Der er ikke en eneste af Dem, som jeg ikke enkeltvis turde betro, hvad det skulde være; men naar Ansvar er delt, idet flere er til Stede, saa for-

flygtiges det. Derfor kan man aldrig stole paa Maasjerne“.

Overlærer Kragh kunde altsaa være blevet Rektor; naar han renoncerede herpaa, maa det have været dobbelt ærgerligt, at den saa meget yngre Mand, Rektor P. Petersen, ikke altid behandlede ham med det Hensyn, som man skylder de ældre Kollegaer. Det fortælles, at Overlærer Kragh, der hørte til de mest præcise og samvittighedsfulde Mænd, der tænkes kunde, en Dag i en Samtale blev staaende i Lærerværelset et Minut efter, at Kloffen havde ringet; Rektor aabnede da Døren og sagde paa sin tørre, lidt snøvle Maade: „Overlærer Kragh, Kloffen har ringet“, hvorefter Overlæreren rødmede som en forlegen ung Pige gif til Undervisningen.

Jeg, og jeg tror alle Kammeraterne, bevarer Mindet om Overlærer Kragh med den største Veneration; jeg tror ikke, jeg har truffet nogen mere retlinet, forstandig og dygtig Lærer.

Rektor P. Petersen blev Rektor Heinrichsens Efterfølger; han var en høj, tynd Mand, vistnok noget brystsvag, da han gif med Respirator i koldt Vejr. Dette forhindrede ikke, at han blev gammel, hvor gammel ved jeg ikke. Han var sikkert en meget dygtig Latiner og Græker; det fortælles, at han var Madvig's Yndlingsselev, men han var som Lærer tør, fordrede en fuldstændig Udenadslæren af Oversættelser og var derfor ikke, hvad jeg forstaar ved en fremragende Skolemand — i den Retning betragter jeg Overlærer Kragh som langt dygtigere.

Rektor Petersens Undervisning paa Skolen det første Aar gav et jammerligt Resultat; det var Rektor Heinrichsens gamle Elever, der blev slaaet ned; de fleste fik 2. Karakter og nogle 3. Der var stor Harm i Skolen over dette Resultat. Det kan godt være, at den afdøde Rektor har haft en anden Fremgangsmaaade m. H. t. Undervisning i de klassiske Sprog, men efter det Kendskab, jeg selv fik til Rektor Petersens Undervisning, er jeg tilbøjelig til at tro, at den foregaaende Rektor ikke har slaaet tilbage, tværtimod. Jeg skal om lidt forklare Rektor Petersens Undervisningsmetode, men vil først fortælle en ganske aparte Maade at demonstrere paa for at give Udsøb for de afgaaende Elevers Brede over det slette Resultat ved Eksamineringen. De marcherede alle — jeg saa dem selv — med en Kranse ud til den gamle Rektors Grav. Man kan saaledes sige, at den døde Rektors Grav blev smykket ikke af Kærlighed til ham, men af Brede imod en anden. Min Klassekammerat, se-

nere Provst G. A. Olsen, skrev i den Anledning i Skoleforeningen „Mimers“ Protokol omtrent som følger: „Hr. Rektor Petersen. De nye Studenter har vist deres Kjærlighed til den gamle Rektor ved i Procession at gaa ud og smykke hans Grav med Kranse. Dette skal øjensynligt være en Demonstration imod Dem, men vær overbevist om, at der er intet, vi hellere vil gøre, end vise Dem den samme Vre“.

Rektor Petersens Undervisningsmaade var nærmest, hvad jeg vil kalde Bogterperi. Han dikterede os Oversættelsen, saavel til Latin som Græsk, og forlangte Oversættelsen ordret tilbage, hvad der ofte førte til, at Eleverne ikke havde Begreb om de enkelte Ord's Betydning eller Sætningskonstruktion. En af mine Skolekammerater, den senere Stabsløjde Martin Grønlund, var ikke særlig flittig i Skolen og mødte ofte om Morgenen efter en gennemvæget Nat uden at have læst paa sit Pensum; han traf da en anden Kammerat, Pors, som jeg senere skal omtale, hen i et Hjørne og befalede ham at oversætte Pensumet. Naar Pors vilde tage Vogen, sagde Grønlund: „Sludder Pors, Du kan jo det hele udenad uden at se Teksten“, og det var rigtigt nok. Pors kunde staa og remse hele Oversættelsen udenad uden en eneste Gang at se i Vogen. Jeg tror nu ikke, at det er den Maade, man lærer et Sprog paa. Det er langt sundere, at Eleven arbejder sig igennem det forlangte Stykke ved Hjælp af Lektikon og ved at bruge sit Hoved end ved at lære en Remse udenad.

I Begyndelsen klarede jeg mig ikke særlig godt hos Rektor, fordi jeg var vant til at maatte arbejde med Lektien og ikke at have en Oversættelse ved Siden af mig. Jeg lærte ikke denne udenad, og det syntes Rektor ikke om. Oversættelsen gif ikke flydende nok. Men en Dag havde Rektor faaet at vide, at jeg skulde deltage i en Dilettantkomedie (i „Elverhøj“ som Page), og saa mente han, at det vilde være aldeles ude med mine Studier. Men nu vilde jeg netop vise, at det ikke kunde skade disse, og fra den Dag af lærte jeg hele Rektors Oversættelse udenad til hans store Forbavselse. Det maa vel have været paa den Tid, han skal have udtalt, at jeg egnede mig til Videnskabsmand, det vil vel sige i Sprogvidenskab. Og dog synes det mig, at Videnskabsmanden giver sig ikke saa meget til Kende ved at lære udenad, som ved Trang til selvstændig Forskningen, men det maa han vel have opdaget hos mig.

Man maa lade Rektor Petersen, at han forstod at faa indprentet Disciplin i den gamle Latinskole,

som hidtil og navnlig under den gamle Rectors sidste Aar havde været blottet for denne vigtige Øren af Opdragelsen. Han fik efterhaanden mange af de gamle Lærere affædigede, og om vi end syntes, at det var lidt ubarmhertigt, maa jeg dog nu erkende, at det vistnok var nødvendigt at gaa hensynsløst frem, thi Skolen var ved at gaa i Forsald, og i Rektor Peterssens Hænder blev det en af de bedste Skoler i Landet.

En af de ældste Lærere ved Skolen var Overlærer Sief. Han var vistnok en meget vel begavet Sprogmand med store Kundskaber særlig i Fransk. Men han var for distrahit til at være en dygtig Lærer, skønt han benyttede Tiden godt, naar han underviste. Han var lærd og udgav et Leksikon, som var godt, men os Drengene lærte han ikke ret meget; dertil slog hans Pædagogik ikke til. Dog lærte han mig Delingsartiklen perfekt, idet han, som havde fattet Benskab for min Fader og sammen med ham dannede en Slags videnskabelig Klub, tilbød min Fader gratis at læse fransk Grammatik med mig.

Der gik mange Historier omkring i Byen om Siefs Distraction, Historier, der forøvrigt gaar igen om de fleste distrahit Lærere. Jeg vil derfor ikke fortælle dem, da de sikkert er kendt af de fleste, der har besøgt Latinskoler.

Han var ret uberegnelig i sin Straffemethode overfor Eleverne. Det var ikke sjældent, at han, naar han syntes, at en Elev var urolig, lagde sig med sit store Korpus tyngende over hans Skuldre og dér blev liggende i længere Tid, saa at Eleven var halvdød af Træthed og efter at være befriet ikke følte sig oplagt til at lave mere Halloj for det første. Saa havde han ogsaa den Vane, at han ikke skrev Anmærkninger for en enkelt Elev, men omtrent en Gang om Maanedens jagede alle Eleverne ud af Klassen i Frikvarteret og saa gav sig til at skrive Anmærkninger „en masse“, og der var ingen, der kunde føle sig sikker paa at gaa fri. Med stor Iver styrtede vi os derfor over Protokollen, naar Frikvarteret var endt, for at se, hvem det var gaaet ud over. Ulykken var nu ikke saa stor, for det var i Almindelighed gaaet ud over os alle med Undtagelse af hans specielle Yndlinge, hvortil jeg forøvrigt hørte, og det var forunderligt, hvad Hr. Sief havde samlet op i Maanedens Løb af Udsættelser paa Elevernes Optræden. Da vi alle følte os skyldige i alle mulige gale Streger, kunde vi jo ikke gøre Indsigelse, selvom vi ikke erindrede at have begaaet det, som Anmærkningen bestyldte os for.

Naturligvis havde Sief som enhver anden Lærer ved Odense Katedralskole sit Øgenavn; han hed „Kuglen“, formentlig paa Grund af sin Legemsbygning; det var forøvrigt ikke meget berettiget, da han langt fra var nogen kuglerund Figur; han var høj og ganske vist svær, men ingenlunde unaturlig rund. At han kendte sit Øgenavn gav sig til Kende paa følgende Maade: En Dag havde en af Drengene raabt: „Kugle“ ud af Vinduet, da han gik forbi nede paa Gaden. Frikvarteret var netop endt, og vi havde sat os til Ro for at høre Læreren, Overlærer Strøm, docere Botanik, da Sief kom farende ind i Klassen og gav os alle en vældig Dmgang uden Hensyn til Strøm. De betragtede hinanden, jeg vil nærmest sige som gale Tyre, og vi fik det Indtryk, at de ikke var gode Venner.

Alt i alt tror jeg, at Sief var afholdt, men han var som sagt ikke nogen dygtig Lærer.

Medens Sief i Almindelighed var rolig og behersket, var Overlærer Strøm lige det modsatte, han var ubændig hidsig. Lige i den første Tid, jeg gik i Skolen, hændte det, at han gav en af Eleverne en saadan Lusning, at Trommehinden gik itu, og der maatte hele min Faders Autoritet til for at faa den med rette vrede Fader fra at klage og anlægge Sag.

Strøm var Lærer i Naturhistorie og Botanik. Det kan jo gerne være, at disse Fag som oftest blev negligerede, men der var vel nok en anden Maade at faa Eleverne til at arbejde paa end ved at skælde og smelde, ja bogstavelig talt eksplodere. Jeg har set ham saa rasende under Eksaminationerne, at han rev en Bog midt over i sin Hidsig-
hed, fordi Eleven ikke kunde sin Lektie. Mig var han ikke meget bevaagen i hans specielle Fag; han antog, at jeg var Københavner og som Følge deraf ikke havde Begreb om Naturfag. Han spurgte: „Kender Krebs en Vrt“ med en Foragt for mit Kendskab til hans Yndlingsfag, som trods enhver Beskrivelse. Og jeg var i Virkeligheden ikke saa daarlig i Naturfagene, men jeg havde den Fejl, som jeg har lagt Mærke til stader en fra en anden Skole kommende Elev, at jeg ikke hele Tiden havde gaaet i samme Skole og — i dette Tilfælde — havde haft Hr. Strøm til Lærer i Naturhistorie.

Paa en af vore Botaniseringsture var jeg saa heldig at finde en Vulmeurt, som er ret sjelden. Jeg kom og præsenterede den med Glæde for Hr. Strøm. Men hans Anerkendelse løb saaledes, sagt i en arrig Tone: „Blind Høne kan ogsaa finde et Korn“. Hvad han i Grunden havde imod mig det

første Aar, ved jeg ikke. Om det var, fordi han mente, at jeg som Søn af en Stiftsfysikus sølte mig for fornem til at give mig af med hans Fag, er jeg tilbøjelig til at antage, da han under Repetitionen stadig gentog: „Krebs og Kranold (Nudolph Kranold, Søn af Konferensraad K.) er for fornemme til at følge med os andre, de repeterer for sig selv,“ o. s. v. At Overlærer Strøm var ugunstigt stemt imod mig i Naturfagene, tvivler jeg ikke om, eftersom hans Hustru den Dag, jeg skulde op til den afsluttende Prøve, sendte min Moder en Brevet Blomster; det skulde antagelig være en Opmuntring, hvis det gik galt. Naa, jeg klarede mig da i Faget. At Strøm var en dygtig Lærer er utvivlsomt; han sad inde med en levende Interesse for sit Fag og sin Lærer-Virksomhed. Det var netop derfor, han blev saa irriteret, naar vi dummede os. Selvfølgelig slider det mere paa en Lærer, naar han er ivrig og interesseret i, at Eleverne følger godt med, end naar han er fuldstændig lige glad og lader staa til.

Senere blev Overlærer Strøm og jeg meget fine Venner, og jeg tror, han kom til at fatte Interesse for mig. Det gik saaledes til: Under Adjunkt Fabers Sygdom overtog Strøm Undervisningen i næstøverste Klasse i Dansk, og det lod til, at det atter var i dette Fag, at jeg skulde vinde mine Laurbær (Jeg siger „atter“ med Henblik paa et lignende Tilfælde i Borgerdybskolen paa Christianshavn). Mine danske Stile, som ikke havde vaakt særlig Opmærksomhed hos Adjunkt Faber eller i alle Tilfælde ikke havde opfordret ham til at rose dem, blev nu af Strøm anerkendte som gode; ja, de blev endog til min store Forbavselse oplæste for Klassen; naturligvis tydede jeg dette som, at Hr. Strøm var en ualmindelig dygtig Lærer i Dansk, hvad jeg forøvrigt endnu tror han var, idet han havde Evnen til at faa Eleverne til at interessere sig for Faget, medens Hr. Faber var mere skoleret og vilde have den danske Stil i en vis Form. Det kan godt være, at man paa sidstnævnte Maade lærer Eleverne til at udføre et Skolearbejde paa en formfuldendt Maade, men at man faar udviklet Originaliteten hos hver enkelt, tvivler jeg meget om.

Adjunkt Faber var som sagt vor Lærer i Dansk og i Religion indtil Afslutningen af dette Fag. Han var teologisk Kandidat og var en meget samvittighedsfuld Mand, men han var lidt tør, navnlig i Litteraturhistorie, som jeg synes maatte kunne gøres til et meget interessant Fag, naar vedkommende Lærer gaar op i Faget, men som bliver formidabelt kedeligt, naar det doceres tørt og rent

videnskabeligt. Hr. Fabers Undervisning var vel midt imellem det tørre og det livlige, den morede os ikke særligt.

Jeg fik det Indtryk af Hr. Fabers Undervisning, at han allerede dengang var træt af at have med Skoledrenge at gøre, at han kun var gaaet til Lærergerningen, fordi han ikke vilde være Præst, men at han forøvrigt var en meget velbegavet Mand, som sikkert vilde have gjort udmærket Fyldest, hvis han var kommet paa sin rette Hylde.

Adjunkt, senere Overlærer Faber havde en Datter og adskillige Sønner, og disse er, efter hvad jeg har hørt, alle blevet dygtige Mænd, nogle endda fremragende, deriblandt den ældste, Harald, Danmarks meget ansete Landbrugskonsulent i England, der var min Klassekammerat i 3 Aar og blev Student sammen med mig, og den bekendte Overlæge Knud Faber, Røvsings Modstander og, saavidt jeg ved, hans gode Ven.

I Historie havde vi Adjunkt Bogesfang. Han var en tør og ret kedsommelig Lærer, som ikke kunde opflamme vor Interesse for Historien. Han var egentlig nærmest Lektiehører. Blot det, at han underviste efter en Lærebog fra Melhusalems Dage eller saa omtrent, gav Eleverne Modvilje imod Undervisningen. Jeg kan huske, at Vogen var trykt paa en Slags Klarpapir, saadan som man brugte det i gamle Dage; det gav een Ulyst til at læse i den. Engang blev jeg eksamineret i Benedigs Historie paa Dogernes Tid. Desværre havde jeg ikke faaet Tid til at læse paa Dagens Pensum, da der netop var Skyttelagsfest i Byen, en Fest, der højtideligholdtes paa den berømmeligste og mest gammeldags Maade ved en 3 Dages Fest. Ved denne var der altid een Melodi, der spilledes, hver Gang Processionen gik igennem Byen ved Dag og ved Nat. Ved den omhandlede Lejlighed, da jeg blev eksamineret af Bogesfang, var Melodien til Ordene, som vi selvfølgelig alle kendte: „I den store Stad Benedig leved der engang et Par“, og hvori der forekommer følgende Strofe: „Timandsraad var Nogens Fader“, og det var bogstavelig det eneste, jeg dengang vidste om Benedigs Forfatning paa Dogernes Tid. Jeg blev ved at tale om Timandsraad, indtil det blev Bogesfang for meget, og han spurgte mig under Klaskens stille Latter (de kendte nemlig Aarsagen til min Forkærlighed for Timandsraadet), om jeg ikke kendte andet til Forfatningen i Benedig end Timandsraadet. Og det gjorde jeg ikke.

Bogesfang var meget gammeldags, og som gammeldags Folk havde han Baner og gif uforandret

efter disse; saaledes havde han den Skik, at han altid for første Gang gik i Sommerpaaklædning paa Skolefoxturen. Nu hændte det, at Skolepoeten skrev en Skolefoxtur=Song, der skulde kritiseres af Klassen, og Spøgefuglen — Fønss hed han — skulde læse den op. Der forekom Linien: „Dg der er Fuglesang og Sommerglæder“, og uden at Klassen mærkede Travesteringen, læste Fønss op: „Dg der er Bogelsang i Sommerklæder“, hvilket vakte almindelig Jubel i Klassen undtagen hos Forfatteren, der nok fornærmet trak Bisen tilbage.

Jeg skal endnu om Bogelsang anføre, at han var den, der sang for ved Morgensangen, hvor=med Latinsskolens Undervisning daglig indlebedes, og det gjorde han godt.

Naturligvis fik jeg aldrig saa godt Kendskab til Skolens Lærere som det, jeg havde haft i Vordingbyskolen, fordi det kun var de færreste, jeg havde haft til Lærere, og det endda for fleres Bedkommende kun et enkelt Aar, forinden jeg kom i 7. Klasse. Blandt disse var Adjunkt Hr. Nielsen, vistnok en meget samvittighedsfuld, kundskabsrig og elskværdig Lærer, men svag af Hælbred — det gjorde han da Indtryk af — og uden Kendskab til Skoledrengene. Herom vidner følgende Historie: Hr. Nielsen var meget nervøs, og selvfølgelig slog Drengene, som altid ligesom Sygdomme rammer de svageste Steder i den mennekelige Mechanisme, ned paa denne. En Vinterdag, hvor Brændet lærmede højt i Dvnen (mærkeligt nok havde Latinsskolen altid Raad til at fyre med Brænde), fandt en af Drengene paa at lægge Kastanier i Kaffelovnen, lige før Hr. Nielsen kom ind. Da han havde sidet lidt paa Kathederet, eksploderede den første Kastanie med et stærkt Knald, der bragte Hr. Nielsen til at fare sammen. Han formodede, at der var brugt Krudt til at sprænge Træet, hvad vi naturligvis bestyrkede ham i. Men da nu den ene Eksplosion fandt Sted efter den anden, blev han forbavset og gik hen til Ilden for at se, hvad der foregik, og der fandt han jo alle Kastanierne. Saa var han med, men i Stedet for at give os en Overhaling gik han fra den ene til den anden og bad os give ham Haanden paa, at det ikke var Bedkommende, der var Forbryderen. Naturligvis vilde en Lærer, der var en Smule Mennekeskender, aldrig have baaret sig saaledes ad, thi der vilde vel kun være ganske faa, der i hele Klassens Paahør havde givet sig til Kende som Synderen. Her i Klassen var der ingen, og næsten grædefærdig vendte Hr. Nielsen tilbage efter sin Rundgang i Klassen og holdt en Tale om den Sorg, vi havde gjort ham

ved at vise ham, at der var een iblandt os, der løj. Ligefom ikke de allerfleste Drengene lyver, naar det passer i deres Aam. Jeg mindes en anden Lærer, Adjunkt Skouboe, der endte som Viceprovst paa Regensen, og som erklærede det for noget af det mest taabelige, naar Forældrene kom og fortalte om deres Dreng: „Det ved jeg, lyve det gør han ikke“. Men lad os komme tilbage til Hr. Nielsen. Den Dreng, der havde lagt Kastanierne i Dvnen, meldte sig senere — om under Paavirkning af de andre Drengene eller paa eget Initiativ, ved jeg ikke — og det gav Hr. Nielsen Anledning til en ny Tale om den Skuffelse, han havde lidt, og paa den anden Side Glæde, det havde gjort ham, at Forbryderen havde meldt sig. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at den Slags Moralforedrag gør Virkning paa 16—17 Aars Drengene.

En anden Lærer, jeg ogsaa kun havde et enkelt Aar, var Adjunkt Broberg. Han var Lærer i Tyff, men jeg kan ikke sige, jeg lærte et Muk Tyff i det Aar, han underviste mig i Sproget. Om han nogen= sinde har været en dygtig Lærer, ved jeg ikke, men da jeg lærte ham at kende, var han nærmest umulig. Han vilde have, at vi skulde oversætte de tyske Digte i Versform. Herre Gud, hvor blev Goethe og Schiller ødelagt af os Drengene, det var vist en slem Poesi, vi frembragte. Havde han endda stillet det frit for os at oversætte paa Vers eller Prosa, saa var det dog muligt, at enkelte poetiske Aander havde forsøgt at faa noget smukt ud af det, skønt jeg tror ikke, at der var store Digtere iblandt os.

Selv var han, efter de Prøver han gav til bedste for os, en tarvelig Kimsmed, om jeg end ikke tror de haarrejsende Historier, der fortælles om hans Kimerier.

Han havde en Bog med Citater af tyske Forfattere, og denne Bog forsvandt ret jævnlige; da den ikke var elstet af os Drengene, er det maaske ikke saa uforstaaeligt.

Hans Vidnesbyrd om os var saaledes, at de egentlig var værst for dem, han vilde rose. Han skrev saaledes om en Dreng: „Han er den eneste i Klassen, der følger med. Han gaar derfor ogsaa i Klassen for at være dum. Gud give, at han maa bevare denne Dumhed.“ At dette Vidnesbyrd ikke gavne den stakkels Fyr i Kammeraternes Dine, er klart; men det vidner jo ogsaa om Lærerens — skal vi sige — mindre Klogskab.

I 7. Klasse havde vi til Lærer i det fri Fag Engelsk Hr. Garben, som havde været flere Aar i Vestindien, jeg ved ikke som hvad. Han var, foruden Overlærer Kragh, den eneste af vore Lærere,

der rigtig forstod sig paa Drengene og unge Mennesker. Man fortæller om ham, at da han engang var Genfor hos Broberg i Frankf., maatte han gaa hen til Vinduet for at se ud, da Broberg forlangte Ordene: „les framboises se mangent avec de la crème“ oversat paa følgende Maade: „Hindbærrene spise sig med Fløde“.

Hr. Garben var fuldtud en gentleman, som kunde tale med os som med sine lige, og det var ikke sjældent, at han, uden at det generede Undervisningen eller Disciplinen, indledede en Konversation med os om almindelige Emner, der vel laa udenfor Undervisningsomraadet, men som alligevel bidrog til at opdrage og danne os. Og han interesserede sig levende for os og vor Fremtid og spurgte os om, hvad vi vilde være, og da han hørte, at Hammer og jeg skulde gaa Officersvejen, erklærede han, at det skulde være interessant at faa at se, hvem af os der kom længst. Da jeg havde været oppe i mit sidste Fag til Artium, mødte jeg ham, der vistnok var gaaet ud for at faa at vide, hvorledes det gik os. Og han lavede synlig op, da han hørte, at jeg havde faaet 1. Karakter (jeg stod nemlig ikke videre nær derved, da jeg gik op til sidste Fag).

Hr. Garben var en høj statelig Stikkelse, lidt svær med et rundt Hoved, kort Haar (eller skallet), altid glat barberet og soigneret paaklædt i Modfætning til flere af vore andre Lærere.

Jeg har nu omtalt de Lærere, som underviste os. De fleste andre har jeg ikke videre Kendskab til, selvom der løb mange Historier omkring dem, Historier, som jeg som andre Drengene nød. Man kan ikke klage over Mangel paa Originalitet, tværtimod, men deres Lærerdygtighed var kun saa som saa. Som det synes mig nu, stod Lærervirksomheden i Katedralskolen ingenlunde over den, der øvedes i Borgerdydskolen, men Forbringerne var betydeligt større i førstnævnte. Til Gengæld var Samlivet mellem Lærere og Elever anderledes frit og fornøjeligt i sidstnævnte, og det synes, som om det, at denne Skole stadig fik nye Lærere, ligesom god friskere Blod i Undervisningen.

Men i pædagogisk Retning var Skolerne omtrent lige og omtrent lige tarvelige; med Undtagelse af de enkelte Lærere, jeg har fremhævet som dygtige, var Resten af Lærerne næsten blottet for pædagogisk Sans. At dette er blevet bedre, maa jeg haabe og tror det for Resten ogsaa; i Kom-munens Skole, som jeg har lært at kende ca. 15 Aar efter min egen Skoletid, var det en Fornøjelse at se, hvorledes Lærerne røgtede deres Hverv baade

med Dygtighed og med Glæde; og saa maa man jo haabe, at det samme er Tilfældet med Hensyn til Latinskolen — undskyld, Almenskolen. Men selv om Lærerne er blevet bedre i disse Skoler, tror jeg ikke, at Eleverne gaar ud af dem med synderligt bedre Kundskaber, dertil har det nye Karaktersystem ødelagt for meget; det giver ingen Anerkendelse for den dygtige og opfordrer ikke til at gøre sig særlig Umage. Man læser ganske vist ikke for Karakterernes Skyld, men saa længe Eleverne er saa umodne, som de er, har Karaktererne en meget ansporende Evne. Jeg mindes saa godt, hvilken Forskel vi Drengene gjorde paa en Student med 1. og en med 2. Karakter. Men det nye Karaktersystem skal maaske netop gaa ud paa at fremhæve Middelmaadigheden, som desværre synes at være en dansk Standard. En virkelig dygtig Mand har langt vanskeligere ved at komme frem, fordi han har en Mening, end den middelmaadige, der ingen anden Mening har end sine høje foresatte. Den engelske Udsending (der, saavidt jeg mindes, kom til Danmark paa Frederik den III' Tid), sagde ikke med Urette: „Danmark er Middelmaadigheds Land, kun den kan trives dér.“

Der var et Menneske, der havde stor Indflydelse paa Skolen, i det mindste troede vi Drengene det: det var „Tante Laura“, Rektorens Søster. Hun var vistnok en velbegavet Dame, og jeg har senere lært hende at kende som elskværdig og velmenende, men vi Drengene troede, at hun øvede en mægtig Indflydelse paa Rektors Strenghed og Skolens Disciplin. Om dette var Tilfældet, skal jeg ikke kunde sige, men har det været Tilfældet, har det ikke været til Stede for Disciplinen.

Uagtet jeg følte mig betydelig mere rodfæstet i Borgerdydskolen end i Katedralskolen, noget der naturligvis skyldtes de mange Aar, jeg gik i førstnævnte, er jeg dog ligesom mere knyttet til mine Kammerater fra Odense. Det skyldes vel nok, at det Venstreskab, der fæstnes hos det mere udviklede Menneske, holder sig længere, ogsaa maaske det, at „ude af Dje er ude af Sind“ — et meget lidt tiltalende, men sandt Ordssprog angaaende den menneskelige Trofskab. Som ny ankommen Elev i Odense blev jeg naturligvis drillet af de andre Drengene, noget jeg dengang var ret modtagelig for, hvad jeg ikke er nu, og hvad der muligvis har bevirket, at man nu ikke paa mit Ansigt kan læse Følelser, jeg i Djebbløkket nærer; saaledes har jeg forstaaet at skjule mine Tanker i en lang Række

af Nar. Jeg skal nævne et Eksempel fra mine Premierløjtnants-Dage. Der var et stort Middagselskab hos den kommanderende General i Aarhus i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jeg var Adjutant ved Generalkommandoen og skulde arrangere forskellige Ting, bl. a. skulde jeg sørge for, at Musikken, der stod ude paa Gaden, spillede „Kong Christian stod ved højen Mast“, naar Generalen havde udbragt Kongens Staal og Hurraraabene var døet hen. Paa Grund af den lidt vanskelige Ordning af Musikken paa Gaden og af at saa den varskoet i rette Tid har mine Tanker formodentlig været saa optagne, at da Generalen havde holdt Taleren for Kongen, og de 9 Hurraraab havde lydt, raabte jeg et 10. Jeg havde ikke saaet talt dem. Jeg lod imidlertid som ingenting, det var ikke til at se paa mig, at jeg var den skyldige; derimod sad en Kammerat overfor mig, og han blev ved at høre det 10. saa altereret, at han rødmede dybt: alle troede selvfølgelig, at det var ham, der havde bragt Forstyrrelse i Raabet. Efter Middagen kom han hen til mig og sagde, at det ikke var ham, hvortil jeg svarede, at det vidste jeg virkelig nok, da det var mig selv, der var Forbryderen. Det kunde han vanskeligt forstaa, da der ikke var noget at se paa mig.

Medens mit Ansigt altsaa var ganske upaa-virket og ikke gav Sindsstemningen til Rende i mine ældre Nar, saa var det anderledes, medens jeg gik i Skole; dér lod jeg mig drille, dog kun i Odense, hvor Drengene havde en Tilbøjelighed til at falde over en enkelt og navnlig over en fremmed Fugl som mig, En Gang fik de mig — ved at tale om min Mangel paa Mod — til at slaas med en Dreng, som jeg ikke havde Spor af Grund til at angribe; en anden Gang forstyrrede de mig under Læsningen i Frikvarteret. Ikke altid slap de lige godt fra det. En Dag, da en af mine Kammerater, der selv var lige glad, om han kunde noget eller ej, vedblivende vilde forhindre mig i at læse, fik han tilsidst den store Foliant, jeg studerede i, i Hovedet, og saa lod han mig i Fred. En anden Gang havde jeg Klassekammeraterne ude i min Faders Vaad paa Aaen; medens vi roede, begyndte en at drille mig, og de andre sluttede sig straks til; jeg fandt mig i det i en rum Tid, men tilsidst blev det mig for groft. Jeg roede da ind til Land og kommanderede dem alle ud. De efterkom Ordren og gik deres Vej noget slukørede; det havde de ikke ventet. Det er en uheldig Tilbøjelighed, Drengene har, til at drille hinanden, og det eneste Middel, man har til at

modarbejde Drillerierne, er at lade, som man ikke mærker det. Det lærte jeg tilsidst, og det gjorde mig haardhudet; saa holdt Drillerierne op, og jeg havde den Fordel af det, at jeg fra den Tid — som tidligere bemærket — ikke tilsyneladende har ladet mig paavirke af Drillerier. Men det gaar ikke altid saaledes; jeg kender Mennesker, hvis hele Liv er blevet forbitret ved Drillerier, saaledes at de er blevet indesluttede i al deres Væren og Gøren. Og mærkelig nok er unge Mennesker netop af den Natur, at jo mere de ser, at Drillerierne virker og gør ondt, jo værre bliver Drillerierne; skønt jeg ikke tror, at de, der er værst „Drillepinde“, just kan kaldes onde, saa er der dog en Fejl i deres Karakter, en Fejl, der ofte giver sig til Kende ved, at de ikke driller dem, af hvem de kan vente sig Ubehageligheder eller Goder.

Uf Kammeraterne i 6. Klasse skal jeg nævne 3: Gotthard Krag, Julius Zeisen og Rudolf Kranold. Disse 3 fulgte ikke med op i 7. Klasse, dels paa Grund af deres unge Alder, dels fordi de ikke vilde gaa videre. De to førstnævnte traf jeg efter Skoletiden først sammen med, da vi var blevet ældre. Krag gik efter Embedseksamen til Høve, ad hvilken Vej ved jeg ikke, blev Kammerherre og Intendant hos Enkedronningen (den nys afdøde). Jeg kom meget sammen med ham i 6. Klasse, idet vi hjalp hinanden ved Studierne, navnlig i Mathematiken og Opgaverne heri. Da jeg senere traf ham, syntes han mig ret uforandret, lidt stille og elskværdig. Jeg tror, han forstaar at stille Klinten fra Høveden, hvad der nok kan gøres nødvendigt ved Høve, i Særdeleshed i den Stilling, han indtager.

Julius Zeisen var i en længere Arrække Direktør for det kongelige octroierede Brandassurances-Selskab. Han syntes ligesom Krag at være en alvorlig og sindig Karakter, hvorom ogsaa vidner, at han trak sig tilbage fra sin Direktør-Virksomhed paa Grund af Transaktioner, som han ikke kunde billige. Det er desværre ikke alle, der opgiver en godt lønnet Stilling, fordi de ikke kan godkende, at det, der fordres af dem, er i Overensstemmelse med, hvad de anser for rigtigt.

Rudolph Kranold var Søn af Konferensraad R. og Hustru, født Christianen af den fra Krigen 1864 bekendte Christiansenske Slægt fra Flensborg. Konferensraaden havde været Chef for det kongelige Theater og var derefter blevet Amtsforvalter i Odense. Han var en højt dannet og meget elskværdig Mand, der som hele den Kranoldske Slægt af samme Generation talte med Accent, da den var født og opdraget i Holsten.

Jeg kom ikke saa lidt i dette Hjem, der gjorde en Del Selskaber for Rudolphs Kammerater, og de var, som alt i den Kranoldste Familie, stilsfulde Fester.

Rudolph uddannedes til Landvæsenet og købte senere en Gaard, men har nu trukket sig tilbage til Privatlivet.

I 6. Klasse var vi mange Elever, men vi var kun 8, der gik op i 7. og blev Studenter sammen i 1874, der var det sidste Aar, hvor Studenter=eksamen holdtes efter det gamle System med kun een Retning. Senere blev den efter Studierne's Art delt i 2; den sproglige og den mathematisk.

Om den gamle eller den nye Methode var den bedste, er vanskeligt at afgøre. Den gamle havde den Fordel, at den vel nok gav en bedre almen Dannelse og Kundskaber, der vel ikke havde stor praktisk Betydning, den nye lettede den fortsatte Uddannelse.

Det synes mig, at man ved den nye Ordning ikke har gjort Skridtet fuldt ud. Giver man Afkald paa den større almene Dannelse og søger man praktisk Uddannelse for dem, der vil gaa videre, synes en Eksamen som Filosofikum mig ret overflødig og kun en Stopper for Tidens Jag. Thi det Aar, som af de fleste kun benyttes til — tant bien que mal — at forberede sig til denne Eksamen, over Studenterne i et tidsspildende Drivert, der kaldes Studentens glade Ungdomstid, men som kun skader og medfører, at den Flid, som Studenten var vænnet til i Skoletiden, efterhaanden forflygtiges.

De 7 Kammerater, jeg havde i ældste Klasse i Odense, var: Harald Faber, Martin Grønlund, Hans Hammer, Thorvald Helweg, Musmann, Georg Olsen og Pors. Skønt vi ikke var mange, var vi dog delt i smaa — skal jeg kalde det — Kliser; den største bestod af Grønlund, Hammer, Georg Olsen og mig, den anden af Helweg og Musmann. Faber og Pors gik ret alene omkring, Faber, fordi han studerede en Del paa egen Haand, og maatte fordi han ikke fandt Anledning til at slutte sig nærmere til nogen af os, skønt han altid var meget venlig og rar i Omgang med os. Pors var en underlig Sørling, som gik sine egne Veje, var sty og tilbageholdende og var en af dem, der aldrig kunde slutte sig til nogen.

Min Fader havde lejet Stueetagen i den gamle Discontokasse; der var i en Vagbygning indrettet et Værelse til min Broder og mig til Læseværelse. Dette Værelse havde en smuk Udsigt: Læseforeningens Have, og navnlig naar Musikken om Som-

meren spillede i Haven, var det et yndet Samlingssted for Kammeraterne. Vi 4, der holdt sammen, morede os med Sang, Dplæsning o. s. v. om Aftenen i det sidste Studieaar paa Skolen. Da Værelset var indrettet lige før, vi tog det i Besiddelse, var Væggene kun kalkede og skulde ikke tapetseres, før de blev til Gavnø tørre. Det benyttede vi til at male forskellige Smaavers og Tegninger paa de kalkede Mure. Blandt andet blev Skyggebilleder af os tegnede paa den Maade, at der blev holdt en stærkt lysende Lampe bag os; Billedets Konturer, der derved dannedes paa den hvide Væg, aftegnedes med Blyant eller Sortkridt; paa den Maade blev det meget ligt. Blandt andet skrev G. A. Olsen, som var den eneste af os, der var i Besiddelse af en poetisk Aare, under mit Billede, som med en lille Shagpipe i Munden saa lidt zünftig ud:

Vel ser han lidt forforen ud,
men dette maa I vide,
at Billedet, som her I ser,
det er hans Skyggeside.

Af andre Vers, der smykkede Væggene i mit Værelse, er ogsaa følgende af Olsen:

Livius beskrev sit Folks Bedrifter,
Liv i os ej satte just hans Stil,
Livius har skrevet mange Skrifter,
Liv i os er sat tidt ved et Smil.

I det hele var det et højt fornøjeligt Aftenliv, vi førte paa vort Hummer, og det har sikkert bidraget til at udvikle os.

For Sport havde vi ingen Interesse; det skulde da være, at enkelte glædede sig ved Gymnastik og Roning, for hvilke sunde Døvelser min Broder og jeg interesserede os. Om Sommeren gjorde vi Gymnastik i Skolegaarden og havde da „Tante Laura“ som Tilskuer. Badningen foretog vi i Laen fra en i denne udlagt Svømmeslaade, men vi „Kjøbenhavnere“ nærrede en temmelig betydelig Foragt for Laens ferste Vand, hvilket dog ikke hindrede os i i varme Somre at ro ud i vor Baad og derfra bade indtil 3 Gange daglig.

Imedens vi endnu gik i Katebralskolen, var det bestemt, at Hammer og jeg begge skulde gaa Officersvejen, og vi sluttede os maatte i den Anledning mere sammen; der er ingen af mine andre Kammerater fra Skolen, med hvem jeg har bevareret Forbindelse i saa høj Grad som med ham. Allerede medens vi endnu var Elever, drøftede vi, hvad der skulde læses til Officersskolens Afgangs-

eksaminer fra de forskellige Klasser, og jeg kan mindes, at vi fandt det altsammen saare let; selv det betydelige videnskabelige Arbejde i ældste Klasse's forskellige Afdelinger affærdigede vi som noget, vi nemt kunde komme over. At ja, saadan gaar det jo gerne; jo mindre Kendskab vi har til en Ting, des nemmere synes den at være; først naar vi begynder at komme ind i Stoffet, mærker vi Vanstfelighederne. Der er et af vore udmærkede Ordsprog, der siger: „Den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa“.

Edvard Ferdinand Garben.

Adjunkt ved Odense Katedralskole.

Af H. L. Møller.

Det faste Lærerforp ved Odense Katedralskole bestod for 50 Aar siden foruden Rektor af 11 Overlærere og Adjunkter. Af disse 11 havde kun fire faaet en egentlig faglig Uddannelse til Skolegerningen: de to klassiske Filologer Nielsen og D. Johnsen og de to Magistri scientiarum Kragh og Schmidt; af de andre syv var en Landmaaler,

seks teologiske Kandidater. Et lignende Forhold mellem „faglærte“ og „ikke faglærte“ Lærere bestod dengang vistnok ved de fleste lærde Skoler i Danmark. For mange Teologer blev et Adjunktembede den mest passende Livsstilling i de Aar, de efter Eksamen skulde vente paa Præstekaldet; og naar de først var kommet ind i Lærervirksomheden, kunde

Omstændighederne medføre, at de siden foretrak at blive i den: der kunde være kommet noget i Bejen med deres Tro, eller de turde ikke gaa ind under det Ansvar, som er forbundet med Præstegerningen; endelig kunde de selvfølgerig ogsaa have faaet Skolegerningen saa kær, at de ikke vilde slippe den igen. Andre Teologer kunde straks efter Eksamen, eller maaske allerede før de havde faaet den, være kommet paa det rene med, at de ikke vilde eller kunde blive Præster, og saa var den højere Skoleundervisning jo den Gerning,

som deres Uddannelse maatte siges at kvalificere dem bedst til.

Det kunde ikke undgaas, at disse Forhold gav de mere tænksomme Elever i Skolen Stof til Spekulation: Hvorledes var det i saa Henseende med Teologerne blandt vore Lærere? Hvem af dem hørte til den ene og hvem til den anden Kategori? Vi ejede naturligvis ikke Materiale til at fælde helt paalidelige Domme i disse Spørgsmaal, men noget kunde vore Jagttagelser nok sige os. Især kunde vi næppe fejle ret meget i det Punkt: om det var virkelig Kærlighed til Lærergerningen, der havde bundet dem til Skolen, eller der maatte en anden Forklaring til. Naar vi saa havne i det sidste Alternativ, saa havde det jo sin Interesse at finde ud af, hvad det var for Momenter, der havde bragt en saadan Mand til at maatte resignere over for sit oprindelige Livsmaal og til at gaa ind under det Nag, som Skolegerningen under disse Forhold let kunde blive for ham? Var det en Kamp i hans Hjerter mellem Tro og Vantro? Eller en ydmyg Følelse af Uværdighed over for Præstens hellige Kald? Eller var det et andet Skibbrud paa hans Livs Sejlsads, der havde ført til, at han var havnet som Adjunkt ved Odense Katedralskole?

En af de Lærere, der gav mig Anledning til saadanne Spekulationer, var Adjunkt Garben, hvem min Klasse fik til Lærer i Engelsk i de to sidste Aar før Studentereksamen 1879. Hvad der særlig øgede min Interesse for ham som Mennekte, var den Omstændighed, at vi mente at vide, at han i sin Ungdom havde haft en ulykkelig Kærlighed til en ung, skøn og fornem Dame, hvem han havde været Huslærer for i hendes Hjem i Danst=Bestindien. Vi var ikke paa det rene med, om den unge Dame havde gengældt hans Følelser, men hendes Forældre havde hindret en „Mesalliance“ mellem de to, eller om hun var forblevet kold over for hans Forelskelse. Men eet betragtede vi som givet: det var denne tragiske Oplevelse, der havde ladet Garben forblive Pebersvend og havde lagt det Stær af Melankoli over hans Personlighed, som vi var enige om at finde hos ham, og som vi mente maatte have en dyb og ædel Oprindelse.

I de mange Aar, der siden er gaaet, er mine Tanter undertiden vendt tilbage til Adjunkt Garben og hans Livskæbne, og jeg har faaet noget mere at vide om ham, end vi dengang vidste. Og naar jeg nu i Odenseaner=Samfundets Tidsskrift skal indlede den Række Lærebiografer, som forhaabentlig vil blive fortsat med Bidrag ogsaa af

andre, vil det derfor findes naturligt, at jeg vælger at skildre min gamle Engstklærer.

Edvard Ferdinand Garben var født i Aalborg den 31. December 1833. Hans Forældre var Neb=slager Martin Garben og Dorothea Kristine Lund. Der var 12 Børn i Ægtefædet, men Faderen sad i en forholdsvis stor Virksomhed, og Børnene synes at have haft et godt Hjem, hvor der var Sans og saa for aandelige Ting. Faderen var i Slægt med A. D. Jørgensen, uden at det har kunnet op=lyses, hvorledes, og der var en livlig Forbindelse mellem det garbenske Hjem i Aalborg og København, hvorfra A. D. Jørgensens Moder Marie Elise Wahnsen stammede. Edvard Garben kom 1843 i Aalborg Katedralskole og blev Student herfra i 1853 (med anden Karakter). Han studerede saa Teologi i København og tog teologisk Embeds=eksamen i Sommeren 1860 (haud D). Han levede et glad og rigt Studentertilv som Midtpunkt i en Kreds af unge Venner. En af dem var hans Skole=kammerat J. B. E. Schjørring (f. 1836, død som Fuldmægtig i Justitsministeriet 1871), hvis Hustru Johanne Schjørring tog Garben til Model for en af Hovedfigurerne, cand. Læsing, i sin No=velle: „Beslægtede Naturer“, der udkom 1888, seks Aar efter Garbens Død. Hvad der her fortælles — i en i stilistisk Henseende ikke helt uangribelig Form — om cand. Læsing's Studenteraar, passer vistnok helt paa Modelens: „Alle Mennesker sølte sig tiltrukne af ham. Som ung Student var han tilbedt og beundret af sine Kammerater, og de for=sikrede, at han var allermest bedaarende, naar han havde en lille Kus, og saa vittig, at de i glødende, ungdommelig Henrykkelse flokkedes om ham. — Desværre gled han en Del bort fra sine Studier. Han kunde ikke saa No for sine tusinde Venner, hvem han oplivede ved sit uudtømmelige attiste Salt og samtidig sympatetisk beherskede. Hvor L. var med, naaede Lystigheden, selv om den gik højt, aldrig til Udskjelser. Han havde den for den sande Sjælsadel uovervindelige Afsthy for Smuds, og aldrig undlod han lige over for tvivlsomme Eks=istenser at fastholde sit Standpunkt. Hans med=fødte Geni for sin og aandrig Ironi kunde da, naar intet andet forflog, blive til Svøber af Spot og Satire, som holdt Skaren i Tømme, saa længe han var nærværende. Men under disse Omstæn=digheder gik det trods hans glimrende Begavelse kun smaat med Studierne, og da den ene efter den anden af den faste Stof af Venner blev Randi=dater eller i den nærmeste Fremtid skulde blive det, rottede disse sig sammen og fik ham anbragt i et

affides Logi i Stadens Omegn, hvor han maatte læse paa Kraft til den teologiske Eksamen.“

Umiddelbart efter Eksamen tog Edvard Garben Plads som Huslærer hos Kammerherre Louis Nothe, der da var Viceguvernør paa de dansk=vestindiske Der og gift med Clara Falbe, hvem Arthur Abrahams i sine Livserindringer priser i høje Toner for hendes vidunderlige Skønhed. I Ægtefædet var der tre Børn, af hvilke Carl Adolph Nothe, den senere Direktør i Statsan=stalten for Livsforsikring, var født i København (1844, † 1924), medens Datteren Clara (f. 1847) og den yngste Søn William Nothe (f. 1852, † 1926 som Hofmarskal hos Kongen) begge var født paa St. Croix, hvor Viceguvernøren residerede. Disse tre Børn skulde Garben undervise, og særlig skulde han forberede den ældste Søn til Studentereks=amen. Det var et højfornemt og vistnok ogsaa et rigt Hjem, han her var blevet optaget i, og med Stillingen som Viceguvernør fulgte det af sig selv, at Huset førtes paa en meget stor Fod. Her var god Lejlighed for Garben til at tilegne sig en Verdensmands Væsen og Tone; det lykkedes ogsaa for ham, og det Præg af den fuldendte engelske Gentleman, som han vandt under Tropes=sofen, forlod ham aldrig; det var sikkert noget i hans medfødte fine og ridderlige Natur, som her kom til Udfoldelse. Han kom til at staa sig godt med Familien, han vandt sine Elevers Hengiven=hed, og den Hovedopgave, der var stillet ham, blev ogsaa løst i de tre Aar, han var derovre. I Som=meren 1863 kom Moderen og Børnene til Dan=mark, hvor den ældste Søn tog sin Studentereks=amen, privat dimitteret af Garben. For Børnernes Uddannelses Skyld tog Kammerherreinden nu Volig med dem i København, medens Kammer=herren blev paa sin Post i Vestindien. Først i 1870 tog han sin Afsted, men det Samliv med sin Familie i Danmark, som han derpaa genoptog, varede kun kort, thi han døde allerede Aaret efter.

I det rotheske Hus mødte Garben sin Skæbne gennem sin Forelskelse i sin kvindelige Elev: den unge straalende Skønhed Clara Nothe, der vel kun var 13 Aar, da han kom til St. Croix og altsaa kun 16 Aar, dengang han forlod hendes Hjem, men sikkert som andre Kreolerinder har været tidlig udviklet. Hvorvidt den unge Dame gengældte Garbens Følelser for hende, kan der nu intet siges om med Visshed. — Hvad der fortælles herom i Johanne Schjørring's Novelle, er i saa Henseende uden Betydning. I Familien Nothe ved man god Besked med Forelskelsen, men mener

afgjort, at den ikke var gensidig, og i hvert Fald blev Garbens Kærlighed ulykkelig. I Aarene 1863—68 hørte Clara Rothe tillige med sin lige saa skønne Rusine Alma Trepka til de mest beundrede Damer i det københavnske Selskabsliv; de kom til Hove, og „der maatte en Prins til at hjælpe dem op igen, hvis de faldt paa Skøjtebanen i Grønningen.“ I 1868 holdt begge Rusinerne Bryllup: Alma Trepka med Maleren Carl Bloch, Clara Rothe med sin 20 Aar ældre Morbroder, Kaptajn Christian Frederik Falbe, der siden 1865 var dansk Gesandt i Wien. Hun fulgte nu sin Egteskælle til Donaustaden, hvor de havde deres Hjem til 1880, da Falbe forflyttedes til London som Assending ved det britiske Hof. Hun kom hurtigt til at lide under et svageligt Helbred; af de fem Børn, hun blev Moder til, døde de to som spæde; sin sidste Levetid tilbragte hun for sin Sundheds Skyld i Mentona, hvor hun døde den 20. Febr. 1882, tre Dage efter at hun havde født sin yngste Søn til Verden. Af de tre Børn, der overlevede hende og naaede den voksne Alder, fik kun Datteren sit Hjem i Danmark; de to Sønner er blevet i England. Deres Fader ægtede allerede Aaret efter deres Død en engelsk Dame (Enke), der bragte ham en meget betydelig Formue. Han synes at være blevet helt angliciseret paa sin sidste diplomatiske Post, og da han — efter en i det hele ikke særlig heldig Karriere, af Grunde, der endnu ikke foreligger fuldt oplyste, — havde faaet sin Afsked 1890, blev han boende i England til sin Død 1896.

Garben fik, kort efter at han var kommet tilbage til Danmark, Timer i Schneekloth's Skole; hans Fag her var Engelsk og Dansk, og i det førstnævnte af disse gav han i de følgende Aar ogsaa privat Undervisning. Den Skole, han var blevet knyttet til, og hvis officielle Navn var „Latin- og Realskolen paa Børnedamsvejen“, havde under den dygtige Skolemand, Holsteneren Hans Schneekloth's, Ledelse vundet et betydeligt Ry som Foregangs-skole og stod i de Aar, Garben var ansat ved den, i sin fulde Blomstring. Han har sikkert her haft gode Arbejdsvilkår og udviklede sig snart til en udmærket dygtig og samvittighedsfuld Lærer. At hans Hovedfag var Engelsk, maatte lette ham Udgangen til Ansættelse ved en af Statens Skoler; der var dengang ikke mange kvalificerede Ansøgere til Adjunktpladser med dette Hovedfag. Da en saadan Plads var blevet ledig ved Odense Katedralskole efter Overlærer Burds Død, og Garben søgte den, fik han den efter Indstilling af J. N. Madvig, som da

var Undervisningsinspektør ved de lærde Skoler, først ved Konstitution (30. Juli 1868), Aaret efter 30. August 1869 ved kongelig Udnævnelse til Adjunkt.

I sin Ansøgning om Embedet i Odense havde Garben skrevet: „Da jeg har besluttet at gøre Skolegerningen til min Livsopgave, fordi jeg mener at føle Kald dertil og tror mig i Stand til at tilfredsstille de Fordringer, der maa stilles til en Lærer, saa . . .“ Kan man gaa ud fra, at disse Ord indeholder den hele og fulde Sandhed om Motivet til, at Garben valgte Skolevejen i Steden for Præstegerningen? Eller ligger der en dyb og alvorlig Resignation bag ved som det egentlige Motiv? Saaledes som han røgte sin Gerning i Odense, og saaledes som hans Personlighed gennem dette Arbejde traadte frem for hans Elever, er det ikke helt let at svare paa disse Spørgsmaal. At Garben havde fremragende Evner som Lærer (han kom i Odense foruden i Engelsk og Dansk ogsaa til at undervise i Latin), er vel alle enige om, og at hans udmærkede menneskelige Egenskaber: hans noble Tankemaade, hans i god Forstand fornemme Væsen, hans Retssind og hans Humanitet fuldt ud gjorde sig gældende i hans Omgang med Eleverne, vil ligeledes de fleste erkende. Rektor Petersen, der saa vist aldrig forfaldt til overdreven Anerkendelse, naar han skulde skrive Nekrologer i Programmet over afdøde Lærere og ved saadanne Lejligheder aldrig kom ud over rent banale Udtryk og Bendinger, brugte om Garben særlig venlige Ord: „Han var i Besiddelse af særdeles gode Gaver som Lærer, forbandt Alvor i sin Gerning og klar Fremstillingssevne med Evne til at vinde sine Disciple og mindes med Taknemmelighed og Velvilje af dem, ligesom han uden for Skolen har vundet sig mange Venner.“ Disse Ord vil enhver, der har kendt Garben, kunne understrive. — Men der bliver for mig dog et Forbehold tilbage — et Forbehold, som det forekom mig, at Garben selv tog i hele sin Færd paa Skolen.

Det kan nærmere bestemmes saaledes, at man havde Fornemmelsen af, at Garben ikke gik op i sin Skolegerning, som den kan gøre, for hvem en saadan Gerning staar som den største og smukkeste Livsopgave, han har kunnet finde, og som den, der skal stænke ham den fulde Livslykke. Der var ingen Entusiasme eller Idealitet over Garbens Lærervirksomhed, og jeg vil antage, at han vist var helt uden Interesse for almindelige pædagogiske Spørgsmaal. Det kunde næppe falde ham

ind at bruge en Del af sin kostelige Sommerferie til f. Eks. at deltage i et Skolemøde. Og man vilde være blevet meget forbausset, hvis man en Aften i „Stiftstidenden“ havde fundet en Artikel under hans Navn f. Eks. med Titelen: „Ny Skoletanker“. Fra det Djæblik, da Skolens Port havde lukket sig efter ham Kl. 2, og han havde begivet sig paa den korte Vej gennem Lille Graabrøderstræde til Vinhandler Heys Gaard paa Vestergade lige for Strædet, hvor han havde sin Ungkarlejlighed paa anden Sal, antager jeg, at Skolen og Lærergerningen var saa godt som ude af hans Tanker, indtil han den næste Morgen stillede til sin første Time. Den Del af hans Tilværelse, der faldt uden for Skolen, var vistnok den, som havde størst Værdi for ham. Han vedblev hele sit Liv at være trofast mod dem, han i sin Ungdom havde skænket sit Venstreb; men ogsaa i Odense vandt han sig en Kreds, hvor han ved sit Bid og sin Humor, ikke mindre end ved sin ridderlige Elskværdighed var en kær og statted Gæst. Han var ikke saa lidt kræsen i Valget af Dmgang, og det laa ham vist mere paa Sinde at bevare gamle Venner end at erhverve ny. Jeg havde ham mis-tænkt for en vis Epikuræisme i Nydelsen af Livets Goder, men jeg veed ikke, om det var med Rette. Hvad der kunde lade en saadan Opfat-telse opstaa, var blandt andet det ydre Indtryk af ham: Hans i øvrigt ganske klædelige Embon-point; det fyldige Underansigt med kendelige An-sats til Dobbeltthage, de smaa Dine, som ikke rigtig kunde komme frem af deres nærmeste Dmgivelser. Skøn var han ikke, men distingveret i sin Frem-træden og yderst soigneret uden at være lapset. Han var i den Lærerkreds, som her er omtalt, den eneste, der var helt glatraget.

Garben talte, saa vidt jeg mindes, aldrig om sig selv og underholdt os aldrig om sin Stilling til Livets Problemer. I den Henseende forblev hans Bæsen en lukket Bog for os. Vi betragtede ham nærmest som Skeptiker, hvad der jo særdeles vel lod sig forene med den Epikuræisme, jeg mis-tænkte ham for. I hvert Fald var han Ironiker, men i den godmodigste Form, naar han sad i en Klasse, hvor han i øvrigt befandt sig vel. Dog sporede jeg en Gang imellem hos ham en vis Sympati med den ungdommelige Idealisme, der kunde røre sig hos os: Skandinavisme og Sprog-rensnings hørte til de Ting, vi i de øverste Klasser begejstrede os for. Naar disse Ideer gav sig Ud-slag paa en eller anden Maade, som han lagde Mærke til, kunde der komme et Blink i hans Dine

og et Drag om hans Mund, som om han vilde sige: „Jeg forstaar jer godt, og det klæder jer i Grunden kønt. Et ego in Arcadia; men Livet vil desværre engang lære jer noget andet — dog det vil I tidsnok erfare.“

Om Garben efter sin Embedseksamen nogen Sinde har tænkt paa at blive Præst, veed jeg ikke; ej heller kan det siges med Bestemthed, hvad det var, som afholdt ham fra at gaa den Vej, hans Uni-versitetsstudium viste ham hen til. Om hans For-hold til Kristendommen giver det vel næppe noget Fingerring af større Betydning, at han i sin An-søgning om Adjunktembedet i Odense skriver, at han i et Par Aar efter sin Hjemkomst fra Vest-indien ogsaa har undervist i Religion i Frøken Pingels Institut. Johanne Schjørring, der synes at have vidst god Vefed om hans sidste Levedage, lader i sin Novelle cand. Lærsing kort før sin Død skrive et Brev til en af sine Venner, hvori han foretager et sidste Opør med sit Liv, og hvori han siger, at det ikke har været Tvivl om Kristen-dommens dybe Sandheder, der holdt ham tilbage fra at blive Præst — tværtimod; men han ansaa sig for uærdig til at staa frem som en Forkynder af disse Sandheder — han turde ikke. Kan være, at dette passer paa Garben; men der er næppe nogen, der nu veed det med Visshed. Han havde „Sjælens Vlygsel“ og har maaske ikke talt med en eneste af sine Venner om disse Ting, selvom han for sig selv er naaet til fuld Klarhed over sin Stilling til dem.

Det Præg af Melankoli og Resignation, der var over Garbens Personlighed, finder vistnok sin rette Forklaring i det Skibbrud, hans Ungdoms Kærlighed led; derom synes der at have været Vefed mellem dem, som stod ham nær og vidste Vefed. At vi ogsaa havde Anelse derom, omgav for os hans Skikkelse med et Skær af Romantik, som der saa vist ikke var Anledning til at forlene nogen af hans Kolleger med, og som naturligt for-øgede den Sympati, vi i Forvejen havde for ham.

Garben døde efter et halvt Aars pinefuld Syg-dom (Kræft i Episerøret) den 19. Januar 1882. Trods sine store Lidelser og den tyngende Bevidst-hed om, hvad Udgang de vilde faa, passede han dog sin Skolegerning til Dagen, før han bukkede under. Og den sidste Dag, han var paa Skolen, skulde der stærke Dvertalelser til fra hans Kolle-gers Side for at faa ham til at gaa hjem og lægge sig til Sengs. Han havde i al Stilhed, i sit en-somme, men hyggelige og smagsfuldt udstyrede Hjem, med den Samvittighedsfuldhed og Ordens-

sans, som var ham egen, truffet alle de Bestemmelser, der skulde træde i Kraft ved hans Død. Intet var glemt, heller ikke Mindegaver til hver enkelt af hans Venner. Disse rejste en Mindesten over hans Grav paa Odense Kirkegaard.

En Maaned efter Edvard Garben døde Clara Rothe fjernt fra Danmark i de syges By ved Middelhavets Kyst. Om der har været nogen Forbindelse mellem de to i de 14 Aar, efter at den ene var draget til Odense, den anden til Wien, vides ikke, — det gaar sikkert heller ikke her au at bygge paa Novellen. Men fra det Djeblik, hans Kærlighedsdrom paa St. Croix var bristet, var Livets egentlige Lykke vejet fra ham. — „Ingen drømmer ustraffet under Palmer“.

Garbens Grav.

Alt, hvad der er skrevet i „Denseaner-Samfundets Tidsskrift“ om Lærere ved Odense Katedralskole, fremgaar det, at medens der kan være forskellige Meninger om baade den ene og den anden, er der om Edvard Garben kun een Mening; Han var elsket af Disciple.

Fra forskellige Sider er der gjort opmærksom paa, at Garbens Grav paa Odense Kirkegaard henligger i en stærkt forsojnt Tilstand. Vi har faaet oplyst, at Gravstedet er fornyet til 1932, og at fremtidig Fornyelse koster 5 Kr. aarlig, samt at Vedligeholdelse og Fornyelse for Tid og Evighed vil koste 1,200 Kr., Vedligeholdelse paa et bestemt Aaremaal 30 Kr. aarlig.

Er der blandt „Denseaner-Samfundet“'s Medlemmer nogen, der vil være med at tilskyde et Belsøb, i alt Fald til Istandsættelse og foreløbig Vedligeholdelse af Graven. Har Garben haft mange Venner blandt Odense Katedralskoles Disciple, skulde vi vel nok kunne magte at sætte hans Grav i en passende Stand og vedligeholde den nogle Aar endnu, indtil Garben er blevet fulgt i Graven af dem, der har været hans Disciple.

De Medlemmer, der vil være med til at bevare Garbens Grav, bedes sende deres Bidrag, stort eller lille, til Rektor Holbeck, Odense, som har lovet at modtage de indkomne Bidrag, der vil blive anvendt efter Bestyrelsens nærmere Støn, ligesom Regnskab for Bidragenes Anvendelse vil blive tilstillet Bidragyderne.

For 50 Aar siden.

Af Pastor emer. J. S. Fibiger Jørgensen.

Til Prof. Rønnings paaskønnelsesværdige „Skoleminder“ beder jeg om at maatte gøre et Par supplerende Bemærkninger, som navnlig er fremkaldt ved den Udtalelse om „gamle Messer“, Rektor Henrichsen: Filolog af den gamle Skole, uden Tvivl til at vække Elevernes Sands for Indholdet i Klassikerne. Dette synes mig meget uretfærdigt — egentlig strider det allerede mod det strax efter meddelte lille Træk med Vinen, der gjør let og glad, og Messers Illustration heraf. Og af den Slags husker jeg adskilligt (f. Ex. med „en lille Vi“ i et Digt af Anakreon, som jeg den Dag i Dag ikke kan see, uden at hans Billede staar for mig, som han malede „den lille Vi“). For det var Sagen: han havde selv den umiddelbare Glæde ved, hvad han læste, der uvilkaarlig meddelte sig til andre. Og i det hele: var Filologerne af „den gamle Skole“ ikke værre end han, saa lad os ganske afstaa denne Etikette hvis Værdi jeg forresten er ude af Stand til at bedømme. Men jeg har kompetente Folks Ord for, at Messer var knusende dygtig — jeg har hørt rose hans Udgaave af Ciceros de oratore, ja den Udtalelse, at han af alle Datidens Filologer var den, der kom Mædig nærmest i Begævelse. Og jeg ejer et Par gamle Afhandlinger af ham, der viser, hvor altsidig hans Interesse var, helt ind paa orientalsk Omraade. Og nu var det saaledes, at han fordrede den mest nøjagtige og fuldstændige Kundskab som Grundlag for Forstaaelsen — det er maake det, der kendetegner den gamle Skole! Men var han dygtig, saa var vi knusende udygtige, baade vel af Dovenskab og den underlige Sløvhed, der ofte hjemføjer Unge i nogle Aar af deres Opvært, og som ialtsald dengang, ofte til stor Skade, ikke blev forstaaet, men ogsaa fordi vi i Mellemklasserne fik daarlige Undervisning særlig i Græsk. — Prof. Rønning nævner Kilden: den yderst elskværdige Lærer Olafur Johnsen, der sikkert var for elskværdig, skjønt han som oprindelig Vikar for Overlærer Sack, der hed Gøbbe (eller paa Grund af sin Legemsforhed: Ruglen), bar Navnet Gøbberis: Gøbbes Ris. Medens han ikke forberedte sig til sine Timer — det véd jeg blev ham foreholdt — saa forberedte gamle Messer sig altid og læste til sine Timer — her mødtes nok atter en gammel Tid med den nye! Men er Prof. R. ikke fornøjet med den gamle, der baser med Armene som Fugl med Vin-

gerne forat illustrere Glæden — han siger dog, at slikt forstod vi at nyde! — saa ved jeg egentlig ikke, hvorledes man skal vække Interessen hos saadanne store Labaner i Lømmelalderen, der vist var Grundstammen i VII A og VII B. Jeg tillod mig mange Aar senere den Bemærkning til Henrichsens Efterfølger i Rektoratet 1871, P. Petersen, at der egentlig var noget besynderligt i at slippe Folk ud af Skolen netop lige i den Alder, hvor de kunde begynde at forstaa og faa Udbytte af de Ting, de havde terpet i Skolen — og det indrømmede han. Men jeg vil ogsaa mene, at kunde vi tage noget andet med fra Skolen end Kundskaber: Personlighedsindtryk, saa var uhyre meget bundet. Prof. N. giver selv adskillige Træk om Messer, som vistnok vil give det Indtryk, at han var en tiltalende Personlighed; jeg vilde nødig, at det skulde svækkes ved den citerede Bemærkning. Det forløb forresten i min Tid (c. 1870), at Rektor før vor Skoletid havde været meget strængere. Og sikkert har Aarene gjort deres til, at han blev mildere i Optræden, uden at han derfor satte til af de værdifulde Egenheder, han besad. Der var næsten noget rørende i den stilfærdige Naade, hvorpaa han gik omkring med sin lange Pibe og fulgte alt, paataalte Spektakler og Uordener med sin dættivus ethicus: uh, han er en Krage! (hvoredd forstodes Urostifter) — I maa ikke smelde mig med Porten! eller: sparke mig paa Trapperne! Pudsigst var det at see ham i VII A (vi var stilt fra dem det Aar, da de var saa mange) gøre ivrige Armbevægelser, naar en af hans forresten ikke epokegørende Vittigheder fik hele Klassen til at udfæde et langt rungende: haa—aa, som om denne Karm var ham meget ubehagelig, medens han egentlig gottede sig derover — hvad hans Udtryk noksom røbede. Han kunde godt blive hidsig, og var da ikke altid retfærdig. Men naar han sagde til en af de store: uh, jeg saa ham vist paa Gaden med Cigar forleden Dag! og saa fik det rappe Svar: jeg har s'gutte Naad til at ryge Cigar! saa fik denne Tingenes nøgterne Realitet ham hurtigt til at trække Næsen til sig. Heldigt for mig var det selvfølgelig, at jeg saa ham paa nærmere Hold i familiar Dmgang — min Fader havde været hans Discipel i Sorø (hvorfra han 1843 kom til Ddense som Rektor). Sin sidste Skoletime læste han med mit Hold VII B. Jeg husker, hvorledes jeg iagttog ham og saa ham jævnlig fortrække Ansigtet i voldsomme Smertes (vistnok Tarmkræft); men han holdt ud, skrev sit Navnetræk i Klasseprotokollen, og forlod saa Klassen — den sidste Time i et langt,

langt, samvittighedsfuldt og dygtigt Skoleliv. Kort efter døde han. —

Paa ét Omraade blev han vist med Aarene for mild: overfor Lærerne. Ialtfald gif det saaledes, at Ddense Skole ved H.s Død eiede en Samling af antikverede Rødsommeligheder eller Mærkværdigheder. Ialtfald en enkelt besad gode Kundskaber, og maaste man af en anden kunde lære noget — hvis man nemlig vilde. Men der kræves jo mere end dette. Der laa derfor en svær Opgave for Henrichsens Efterfølger, Peter Jakob Petersen (fra Metropolitanaskolen), hvis Løsning selvfølgelig ikke alle paaaffjønede. Men heller ikke Eleverne forstod ham og dømt ham ofte ganske uretfærdig. Ingenlunde uden hans Skyld, thi han, som i Virkeligheden var en god, retsindig og hyggelig Mand, mødte hver Dag paa Skolen ikke blot med hvidt Halsbind, men med et ganske andet Ansigt og Bæsen — om fordi han syntes, det skulde saa være, tør jeg ikke afgøre. Men først, naar man kjendte ham privat, saa man, hvor hjertensgod, retsindig, ogsaa dygtig, ja morsom han egentlig var ligesom Søsteren — det tyder dog paa nogen Forstaaelse, naar dette Par blev døbt: Dinkel Peter og Tante Laura — hvis Velvillie var ufrømtet; desværre var hun sygelig i de senere Aar. Ds behandlede han i VII A yderst hensynsfuldt — og dog drev vi det ved Artium til hele 5 Mon'ner! og der var saamænd ogsaa dem, som vilde skyde Skylden herfor paa Petersen — nu vilde han brillere og vise Fortidens Jammerlighed som Baggrund for hans nye Vra — en aldeles taabelig og ubegrundet Tale. Skylden laa alle andre Steder end hos Rektor. En anden Sag er det, at han senere, som man nok hørte, greb Tingene forfærdigt an, begyndte at give store Dreng Lussinger og den Slags. Men det kjenner jeg ikke — jeg vil kun gjerne understrege, at han begyndte som en god og redelig Mand og med bedste Villie, og lære kunde man af ham, thi han var kundskabsrig og dygtig.

Da jeg har taget Pennen, kunde jeg have lyst til at bede om at maatte understrege noget, ikke fordi Prof. N. ikke har omtalt det, men netop fordi han nævner det. Det ene er Overlærer Kraghs Virksomhed. Jeg tror ikke Noget vil modsigge, at han var Skolens stille, klare og blanke Stjerne, hvis Retsindighed og Bravhed, parret med No er skrevet uudflettelig i hans Disciples Hjertes. Var der noget i Veien, saa begyndte „Tordenveiret“ hos ham altid med, at han stille pustede Støvet væk fra Katedrets Pult, satte Hænderne om paa Ryggen og holdt saa en lille udmærket Tale, hvis

Rigtighed af enhver maatte erkendes ligesaa indlysende ſom at $2 + 2 = 4$. At nogen ſkulde begynde Narreſtreger hos ham — ganſke ubeluffet! I Grunden et mærkeligt Ekſempel paa, med hvor ſmaa Midler Perſonligheden kan udrette noget ſelv hos den vanſkelige Ungdom. Saa elſket og respekteret var Adjunkt Faber ikke, fordi man kunde mærke, at Skolens Trædemølle kunde gjøre ham træt og lidt gnaben. At han ikke duede til Religionslærer ſkal ikke bebreides ham — det er en vanſkelig Opgave, og jeg har hørt for beſtemt, at han ſelv forlangte ſig fritaget derfor. Men hans lyſe, livsglade Aand og Kundſkabsrigdom gjorde ham til en udmærket Danſklærer, der tilfulde magtede dette enhver Skoles egentlig bærende Fag. Og hans Karakters Rénhed og Bennesælhed erfarede Enhver, der gjorde ſig Umage og viſte Opmærkſomhed paa dette Omraade, ſom han forreſten udſtrakke vidt — endog til et lille Kurſus i Kant, Fichte og Hegel. Og hvor venlig og morſom var han ikke, naar han kunde være maitre de plaisir og ryſte Skoleſtøvet af vore Binger.

Blot endnu en lille Bemærkning. Var det i Grunden ikke en ſmuk Sang, Strøm havde ſrevet til Translokationen til en ganſke ſærdeles ſmuk Melodi — viſt af Berggreen? Og ſelv om vi mulig rynkede lidt paa Næſen ad diſſe Linier: maatte aldrig meer I finde Farver af ſaa ren en Glands! idet vi ſ. Eks. tænkte paa, hvor arrig Fatter Hm. kunde blive — vi Ddenſeanere fra hine Aar ialtfald har dog meget godt at tænke paa. Og derfor: burde ikke denne Sang ved Leilighed trykkes op — med Melodien.

Tale ved ſammenkomsten

Den 11.—12.—26.

Kammerater!

Jeg har ſiddet ved brønden, men det var ikke ſalt viſdom, jeg øſte der. Til tider var kilderne udtørret. Som en tørſtende er jeg vel kommet til ſkolen, men det lykkedes den forholdsvis hurtigt at ſlukke tørſten efter viſdom i tørre ramſer og udenadslært ſtof. Dgſaa vor ſkole havde vel i vor tid lærere, i hvis bryst et levende hjerte banſede, men vi mærkede det ikke — eller i beſte tilfælde meget ſjældent. Det hørte ikke den tid og den tids underviſning til. Da ſad d'hr. paa katedret og

ſpurgte os ud om ting, de ſelv vidſte meget bedre end vi, og vi vidſte, at de vidſte det. Og viſdommen, vi ſit, var maatte god nok, men de brokker, der blev tilbage ſom „ad, abverſus, ante, apud, circum o.ſ.v.“ kan ikke beſtyldes for at være eller have været meget livnærende, efterſom de ikke kom nogen trang i møde. Og hvor mange af os kan nu overſætte ſangen „Concinamus, o ſodales“? — — Eller ſkal jeg ſige noget om den oldgræſſe dannelsen, der tilflød os i ſtrøve til dels udenadslærte overſættelser af Homer og andre brave forfattere? Hvad er der tilbage? Der er næſten ikke en stump af ſproget, og ſprogets indhold fra den gang har jeg ſiden „ſøgt“ ad andre veje. Jeg ſiger „ſøgt“ til forſkel fra ſkolens „fyldt paa“. Enkelte ſituationer har jeg bevaret ſom ſ. eks. den fra Antologien, da ſelveſte rektor overſatte repliken i „Skyerne“, forklaringen af, hvad regn var, at det „var Zeus, der ladede (eller „lod“ — jeg ved ikke, hvad det hedder) vandet gennem et ſold“. Der manglede i den gamle ſkole noget, dette, der faar liv til at ſpire. — — Dog, det er vel blevet bedre ſiden?

Jeg har ſiddet ved viſdommens brønd paa uni=verſitetet, ſom dette var i gamle dage. Jeg „ſtuderede“ teologi, og den morede mig ikke. Dgſaa derfra har jeg bevaret mindet om død tid og enkelte ſtumper, navnlig ſaadanne, hvor abſurditeten i det docerede ſtod i ſtærrende modſætning til profeſſorens alvorlige anſigt, ſaadant ſom, „at et af beviſerne for englenes eksiftens er dette, at ſmaa børn ligger i vuggen og drømmer om engle“. Men livet — livet, ſom d'hr. profeſſorer vel ejebe, var gemt bag fortolkningens og ſyſtematiſkens haarde pansre, og vi var nok ſaa, der kom ſaa nær, ſaa vi kunde mærke hjerteflaget bag det panser, de ſelv havde tilvirket ſig. Der var ingen, der nogenſinde vovede at ſtille et realitetsspørgsmaal.

Er det da underligt, jeg ſer tilbage til ſkole=og uni=verſitetstid ſom til en ørfenvandring? En lykfe er det, at kammeratſkabet i nogen grad bødede derpaa. Dette behøver ingen forklaring, thi det ved vi alle, ogſaa de ſaa, for hvem intereſſe og ſtudium faldd ſaa nøje ſammen, ſaa de fandt ind til livet bag ſtallerne. At det i nogle fakulteter i en teknikens gennembrudstid artede ſig paa anden maade, er muligt. Jeg taler om det ſelvoplevede.

Men ſiden — ja, ſiden har jeg ſiddet ved livet=brønd og ſpurgt og faaet ſvar — eller blot faaet ſpurgt. — — Der bor jo en ſmule digter i hver

af os. Liv skal give sig udtryk, og fra mit skrivebord har jeg til festen her hentet frem:

Livet er rigt

Bed det luende baal
i den dybsorte nat
sidder vi to,
stirrer os blindede
ind i røde flammer
og føler lysets varme
binde os sammen
til et uløseligt hele — —
to menneskebørn.

Lys og varme
evigt forbundne
lærer mig livets
inderste mening.
Genskin fra baalet
straaler i dig,
du, der skænker mig
omhedens varme.

Din livslyst har udspring
af sollys i vaar,
hengemt til mørktid,
naar stormen jager
drivende skyer,
saa mørket vælder
før skumringstimen
ud over land.

Dg baalets røde
flammende tunger
drager dit øje.
Gyllden straalers du,
ildens datter,
og to stjerner lysers
baalet i møde

Livet er rigt,
du har lyset i Æje.

Kvinden var den første, der søgte at bryde det panser, der ogsaa havde begyndt at danne sig om min egen oprindelige fristhed. Og hun kunde vække spørgetrangen i sjælen, som her i dette:

Mona Lisa.

Hvad siger vel dit blide, uudgrundelige smil
og de øjne, saa vidende og flogede,
denne ro, der er fæstnet med hænder lagt i hvil,
dette blif, der sig dølger som i taage?

Er det stilhed efter storm i et brusende sind,
hvor hver nerve har i salighed dirret,
hvor de jublende sanser har mod synd gjort dig
blind,
mens i fristerens øjne du har stirret?

Du ser ud, som du kendte al verdens syndelyst,
men har løftet dig op over dommen,
og som spæde anelser i dit skønne moderbryst
er med nye lyse livslyner kommen.

Hvad mon han vel har tænkt, der rev farver paa
sit bord,
da han satte dem op paa paletten?
har han tænkt, du var jomfru eller vordende
mor? — — —

Kun en gaade har han truffet paa pletten.

Har han jaget farven op i din skønne, bløde kind?
Har med smil du set hen til hans varme?
Har du tryllet drømme ind i den store mesters sind?
har han frystet dig i sine arme?

Der er glimt af grusomhed i det skønne øjepar,
og jeg aner, der var sorg i hans hjerte,
ha han stod for din gaade og aldrig fik svar,
han, der kvindesindss indhold begærte.

Hvad siger vel dit blide, uudgrundelige smil
og de øjne, saa vidende og flogede?
Har du det samme aafsyn, naar du dræber med pil,
som naar du over gemte skat maa vaage?

Ikke sandt — selv om der ikke kom svar, saa
var der dog liv.

Jo, jeg har siddet ved brønden, og jo ældre jeg
blev, desto mindre vidste jeg. Den hele verden blev
mig det store ubekendte og jeg selv blot et atom
i ubekendtheden. Hvor jeg vender mig — overalt
bliver der anledning til at spørge, og mit liv er
rigt i dette:

Livskilden.

Jeg ligger og lytter i natten
til hjertets taktfaste slag,
det banker saa sindigt derinde
ensformigt nat og dag,
det pumper de blodrøde draaber,
der sælsomt har livet i øje,
fornyeisens blodrøde vædske,
jages af haarfine veje.

Jeg undres ved tanken paa dette,
de første, de spæde drag,
der kun var sitringer lette, — —
en anelse, spæd og svag,
da livets mærkværdige famsen
saa varsomt mod livsmod blev rettet,
da nerverne pegede' mod tanken,
og aarenettet blev flettet.

Jeg ligger og famler i taagen,
der gemmer min livsvejs maal.
Min søgen holder mig vaagen
og nærer min uros baal;
men lige sindigt det banker,
og pulsens effo soarer,
fornyet livskraft det santer
og ligevægten bevarer.

Jeg ved, engang vil det standse
efter sidste slakkende slag.
Da ligger jeg vel paa min stans
som et udsidt gammelt vrag. — — —
Skulde mon derfor jeg sørge
over det sælsomme spil?
Nej, — — men naturligt at spørge:
hvorfra og hvorfor og hvortil?

Se, kammerater, dette har jeg sagt, ikke for at
laste vor gamle skole, men for at ønske for den,
at den maa være under fornyelseisens lov, at den
ungdom, der nu gaar der, og den, der kommer,
maa blive rig allerede i skoletiden, og at han, der
sidder paa katedret, maa træde ned og gaa mellem
børnene og de unge som et menneske, hvem de
spørger, saa han kan komme under den fornyelse,
der vokser ud af levende samkvem.

Livet er jo dejligt i det maal, det bliver rigt
for hver af os i kundskab, klarhed og hjertevarme.

Og jeg føjer til: det er vidunderligt altid at have
noget at spørge det om, thi da fryser livskilden
ikke til.

Med denne begrundelse ønsker jeg vor skole en
rig fremtid.

P. Høgstrøm.

„Odenseaner-Samfundet“'s

ekstraordinære Generalforsamling i Odense
den 16. Oktober 1926.

Lørdag den 16. Oktober 1926 holdt „Odenseaner-Samfundet“ sin første festselskabelige Sammenkomst i Forbindelse med den ved det konstituerende Møde vedtagne ekstraordinære Generalforsamling. Sammenkomsten afholdtes efter forudgaaende Afstemning i Odense.

Til Deltagelse i Sammenkomsten og den dermed i Forbindelse staaende Fællesspisning paa „Grand Hotel“ var ialt anmeldt 72. Deltagerne fra København ankom med Morgentoget og blev paa Vanegaarden i Odense modtaget af en Mepræsensation for Medlemmerne i Odense, hvorefter man i samlet Troppspadsereede gennem Kongens Have til Skolen, hvor Deltagerne fra Odense var samlet. I Skolegaarden dannede de nuværende Elever Spalier, og Rektor Holbeck ønskede Deltagerne fra København Velkommen til Odense. Derefter ringede Skoleklokken, og Eleverne samlede i Solennitetsalen, hvortil „Odenseaner-Samfundet“'s Medlemmer begav sig. Her holdt Rektor Holbeck en smuk Tale, hvori han takkede „Odenseaner-Samfundet“, fordi de viste den gamle Skole den Ære at afholde den første Sammenkomst der, og sluttede med et Leve for „Odenseaner-Samfundet“.

„Odenseaner-Samfundet“'s Formand, Direktør Agerholm, talte for Odense Katedralskole og ønskede den nuværende Generation, at de altid med Glæde maatte se tilbage paa deres Skoletid. Taleren sluttede med et: Leve Odense Katedralskole.

Hele Forsamlingen sang nu de 2 gamle Franslokatjonsange. Allerede over denne lille Sammenkomst var der en Stemning, som Deltagerne aldrig vil glemme, og som lovede godt for det øvrige Samvær.

Alt i mødtes Medlemmerne paany i Skolens Solennitetsal til den ekstraordinære General-

forsamling. Paa Forslag af Bestyrelsen valgtes Dverretsfagfører Flemming Allerup til Mø-
dets Dirigent.

Efter at Formanden havde givet nogle Med-
delelser om Virksomheden samt om Samfundets
økonomiske Status, gik man til Behandling af
Bestyrelsens Forslag om Revision af Samfun-
dets Love. Der førtes herom en længere Dis-
kussion, under hvilken man fra nogle Sider øn-
skede Ændringer i Lovene, sigtende til at fastslaa,
at Generalforsamlingerne og Sammenkomsterne,
eller i alt Fald nogle af dem, skulde afholdes i
Dense. Disse Forslag blev imidlertid dels taget
tilbage, dels nedstemt, og Lovene blev derefter
vedtaget i den Form, hvori de findes aftrykt i nær-
værende Nr. af Tidsskriftet.

Nr. 7 Aften samledes man til en Fællesspis-
ning paa „Grand Hotel“, hvor man med god
Appetit nød Gaafesteg m. m. Sammenkomsten,
der varede til ud paa Natten, var præget af den ypper-
ligste, kammeratlige Stemning, og Taler og Sange
vekslede. En af de fornøjeligste Taler blev holdt
af Forsamlingens Nestor, Hofjægermester Schø-
ler, Margaard, Student fra 1863. Stor Lykke
gjorde en Sang af en „92'er“. — Der blev for
Tilfældet under Dverretsfagfører Flemming Alle-
rups Ledelse dannet et Sangkor, som gjorde ypper-
lig Fyldest. Alle Deltagerne var enige i, at Sam-
menkomsten var overmaade vellykket.

Efter Opfordring fra mange Sider indbød Be-
styrelsen til en selskabelig Sammenkomst i
København den 11. December. Der mødte et
lignende Antal som ved Mødet i Dense.

Forfatteren Sophus Michaëlis beredte Med-
lemmerne den Glæde at oplæse Brudstykker af sin
nye Oversættelse af Goethes „Faust“ samt af sin
Oversættelse af Digte af nogle portugisiske og bra-
silianske Forfattere. Forsamlingen hilste Oplæs-
ningen med stærkt Bifald.

Man samledes derefter til et Stykke Smørre-
brød og tilbragte nogle meget fornøjelige Timer
med Tale og Sang; ogsaa her sang man de gamle
Translokationsfange. Der var blandt Deltagerne
Studenter lige fra 1863 — Professor C. A. Feil-
berg — ned til de alleryngste Aargange, og den
kammeratlige Stemning var udmærket. Særlig
Lykke gjorde en Tale af Forstander P. Høgstrom,
der findes trykt foran.

Denseaner-Samfundets Love.

Vedtagne den 5. Marts 1926, med Ændringer
af 16. Oktober 1926.

§ 1.

Medlem af Denseaner-Samfundet kan enhver
blive, der har været Discipel i eller er eller har
været Lærer ved Dense Katedralskole.

§ 2.

Denseaner-Samfundet har til Formaal at be-
vare og udvikle Sammenholdet mellem forhen-
værende Disciple fra samt nuværende og forhen-
værende Lærere ved Dense Katedralskole.

Dette søges opnaaet ved:

- a) at afholde Sammenkomster for Medlemmerne
som Regel i København eller i Dense,
- b) at fremme Udgivelsen af trykte Meddelelser ved-
rørende Dense Katedralskole, dens tidligere
Lærere og Elever, og
- c) at søge opsamlet Fonds til Understøttelse og
rentefri Laan, til Rejselegater o. lign.

§ 3.

I det Kalenderaar, i hvilket en Discipel for-
lader Skolen, er han kontingentfri, de derefter
følgende 6 Aar er Kontingentet 2 Kr. aarlig,
derefter 6 Kr. aarlig.

Medlemmerne kan tegne sig for et Ekstrakon-
tingent.

Imod Indbetaling af mindst 100 Kr. en Gang
for alle kan enhver, der isvrigt opfylder Betin-
gelserne for Optagelse, blive livsvarigt Medlem.

Bestyrelsen er berettiget til undtagelsesvis at
fritage enkelte Medlemmer for at yde Kontingent
i et bestemt Tidrum eller for bestandig.

Efter Forslag af Bestyrelsen kan der optages
Æresmedlemmer.

§ 4.

Har et Medlem i 2 Aar undladt at erlægge
Medlemsbidrag, betragtes han som udtraadt af
Samfundet og kan kun blive Medlem paany, naar
han betaler Restancen for disse 2 Aar.

§ 5.

Den ordentlige Generalforsamling afholdes i
København eller Dense inden Udgangen af hvert
Aars April Maaned. Indvarslingen sker ved Ud-
sendelse af Meddelelse, indeholdende Dagsorden,
til hvert enkelt Medlem mindst 14 Dage før Ge-
neralforsamlingens Afholdelse.

Forslag fra Medlemmer maa for at blive behandlet paa den ordentlige Generalforsamling være indleveret skriftligt til Bestyrelsen inden den 15. Marts.

§ 6.

Paa den ordentlige Generalforsamling skal behandles:

- a) Bestyrelsens Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar,
- b) Fremlæggelse af det foregaaende Aars Regnskab,
- c) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen og Bestyrelses-suppleanter,
- d) Valg af 2 Revisorer (og 2 Revisor-suppleanter) til at gennemgaa det løbende Aars Regnskab.

§ 7.

Overordentlige Generalforsamlinger, der indvarsles paa samme Maade som den ordentlige Generalforsamling, kan finde Sted efter Bestyrelsens eller en Generalforsamlings Beslutning eller efter skriftligt Forlangende af mindst $\frac{1}{5}$ af Medlemmerne. En Generalforsamling, der saaledes begæres indkaldt, skal afholdes senest i den paa Begæringens Indgivelse følgende Maaned.

§ 8.

Generalforsamlingen, der er Samfundets øverste Myndighed, ledes af en af denne valgt Dirigent.

§ 9.

Til Beslutning om Forandringer i Samfundets Love kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Beslutning om Samfundets Opløsning kan ikke vedtages endeligt paa en enkelt Generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med almindelig Stemmeslæthed paa en saadan forelægges for en ny Generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den paafølgende Maaned. Paa denne kan de udenbys Medlemmer stemme ved skriftlig Fuldmagt til et andet Medlem. Paa den sidste Generalforsamling kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer til Forslagets Vedtagelse. Alle øvrige Beslutninger vedtages med almindelig Stemmeslæthed.

§ 10.

Bestyrelsen bestaar af 9 Medlemmer og 2 Suppleanter; hvert 2' Aar afgaar — første Gang efter Lodtrækning — 5 Medlemmer og 1 Suppleant, og hvert 2' Aar 4 Medlemmer og 1 Suppleant. Genvalg kan finde Sted.

§ 11.

Bestyrelsen leder Samfundets Virksomhed og afgør selv, hvorledes den vil fordele Forretningerne imellem sig.

For at der i et Bestyrelsesmøde skal kunne træffes gyldige Beslutninger, maa mindst 5 Medlemmer være til Stede.

§ 12.

Bestyrelsen er ulønnet, men er berettiget til at antage lønnet Medhjælp.

§ 13.

Regnskabsaaret løber fra 1. Januar til 31. December.

Regnskaberne skal inden den 1. Marts af Bestyrelsen være afgivet til Revisorerne, som senest 3 Uger derefter skal tilendebringe Revisionen og tilstille Bestyrelsen Regnskaberne med deres eventuelle Bemærkninger.

Gamle Odenseanere.

Under ovenstaaende Rubrik vil „Odenseaner-Samfundets Tidsskrift“ bringe saadanne Meddelelser om vore tidligere Kammerater og Lærere, som kan paaregne almindelig Interesse. Vi beder Samfundets Medlemmer være Redaktionens Medarbejdere til denne Rubrik.

Dødsfald.

Ejnar Krogh døde 3. September 1926 paa Blegdamshospitalet af Tyfus, 28 Aar gammel.

E. K. var Søn af Lærer M. K. Krogh og Hustru M. Krarup-Hansen. Født i Storehedinge den 10. April 1898, Student fra Odense Katedralskole 1916, cand. polit. Januar 1922.

Han var ansat først i Stadens Grundforberedingsvæsen, derefter i privat Entreprenørvirksomhed og endelig indtil sin Død i Det Danske Petroleums-Aktieselskab.

Hans største Arbejde er et vældigt Inddæmnings- og Bygningsarbejde paa D. D. P. A.'s Grunde i Hellerup. Dette Arbejde var han netop ved at fuldføre, da han døde.

Han var afholdt og skattet af Venner og Arbejdssæller paa Grund af sin Livslyst, Energi og store Samvittighedsfuldhed. Hans Dygtighed vilde have skaffet ham en fremskudt Stilling.

Han var ugift.

Til Sophus Michaëlis.

Strængenes gjæve Betvinger,
Mester i Skjaldfabets Kunst,
Du fik de slankeste Binger
fænket af Musernes Gunst!

Mester! — Blandt fejrede Skjalde
er Du en mægtig Magnat!
Tak, at vi trygt kan Dig kalde
hjærtensgod, brav Kammerat!

Ben uden Svig, uden Rænker,
Bannermand fremmest i Stavn,
Tak, at Du gavmildt os skænker
Glanz fra Dit hødrede Navn!

Arminius.

Tilgang og Rettelser til Medlemslisten.

Tilgang:

Verlème-Nir, C. cand. jur., Politiasistent, Aarhus. (1896)
Black, F. B., Lektor, Jagtvej 68, Odense.
Blegvad, N. N., Løge Kastelsvej 23, D. (1897)
Blumenhagen, D. E. H., cand. pharm., Randersgade 16,
D. (1909)
Bruun-Jürgensen, Urban, stud. merc., Lørdenskjoldsgade
13, R. (1923).
Bogelund, P. A., Kornet, Officerskolen, Frederiksberg
Slot, F. (1922)
Christensen, Arnold, Bankdirektor, Kongensgade 37, Odense.
Dreyer, Aage, Bogtrykker, Nørregade 79, Odense.
Elmqvist, Helge, Ingeniør, cand. polyt., Gunlogsgade 15,
B. (1897)
Faber, Harald, Grosferer, Bredgade 38, R.
Fonager, Hans, stud. jur., Abfaløngsgade 1, B. (1923)
Haug, Svend, stud. polyt., Døsfæring 36, R. (1926)
Helweg-Mikkelsen, H. C., Apoteker, Hof-Apoteket, St. Kon-
gensgade 25, R.
Høyrup, Johannes, cand. pharm., Brygmester, „Ceres“,
Aarhus. (1897)
Jacobsen, Holger, Landinspektør, Haarby. (1914)
— J. G., Fabrikant, Vestergade 18—22, Odense.
Jensen, Holger, Adjunkt, Skibhusvej 79, Odense. (1920)
Jørgensen, Eigil, Kaptajn, R. af Dbg., Hunderupvej,
Odense.
— Lormod, Forstander, Høng Højskole, Høng.
Kjær, Erik W., Landlæge, Vestergade 15, Odense.
Krüger, Chr. J., Professor, fhv. Rektor, R. af Dbg., D. M.,
Helsingør. (1867)
Lersøy, Peter, Løge, Ny Kongensgade 9, B. (1907).
Lieth, Max v. d., Grosferer, Lindeallé 20, Odense.

Lomholt, Svend, Dr. med., Bodroffsvej 50 A, B. (1905)
Møller, Carl, Løge, Teglgårdsvej 17, Charlottenslund.
(1910)
Nielsen, Lindegaard H., Løge, Sadolinsgade 36, Odense.
Petersen, Chr. M. K., Skoleinspektør, Museumsinspektør,
cand. theol., Matanvej 54, Odense. (1887)
— Munk Chr., Ingeniør, Johnstrups Allé 9, B. (1910)
— Oskar Ingomar, Løge, Tommerup Præstegaard, pr.
Aarreborg St. (1917)
Petri, Olaf Arkitekt, Kongensvej 26, F. (1891)
Rannow, Emil, Maler, H. C. Dråstedvej 56, B. (1897)
Rasmussen, Johs. Barner, Kgl. Bogholder, Grønlandsf
Handel, C. (1909)
Rub, A. J., Biskep, R. af Dbg., Odense Bispegaard, Klare-
gade 17, Odense.
Rydb, Peter, Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, Amalie-
gade 25, R. (1906)
Schnafenburg E. H., Grosferer, Langelinie 78, Odense.
Stadeager, Carl Peter, exam. polyt., Hagemanns Kollegium,
Kristianiagade D. (1922)
Søfelde, Eva, Kroken, stud. mag., Glahns Allé 29, B. (1926)
Loftemark, Christian, stud. med., Sortedamsgade 5, R.
(1926)
Tørring, L., Fabrikant, Vestergade 13, Odense.
Verning P. Underaccoucheur og Reservel., Juliane Mariæ-
vej 10 D. (1904).
Wiberg, Johs. Beyer, Sognepræst, Ndr. Fasanvej 275 C.,
L. (1913)
Wilhelm, Frits Erik, Gaardejer, cand. polyt., Lykkesholm
pr. Skalbjer.

Rettelser:

Marstrand, Henrik Demant, Krageminde, Odense. (1916).

Bopælsforandringer:

Hansen, Sig. Rehlet, stud. med., flyttet til Nørresøgade 27 R.
Henrikfen, Aäger, stud. jur., flyttet til B. Voldgade 103, B.
Jørgensen, Carl, Løge, flyttet til Nygaardsvvej 54, Str.
Krogsh Svend, stud. mag., flyttet til Ole Suhrsøgade 16, R.
Nielsen, Carl, stud. merc., flyttet til Hans Tavsensgade 7,
Odense.
Petersen, Harald, Sekretær, flyttet til Vestergade 26, B.

Som livsvarige Medlemmer er overført:

Weimann, Jens Johann, Grosferer, Vestergade 6, Odense.
— Svend, Fabrikant, Vestergade 6, Odense.

Til Medlemmerne.

Hvis De er glad ved „Denseaner-Samfundet“,
ved vore Sammenkomster og ved vort Medlems-
blad, giv da Bestyrelsen den Julegave, at et
hvert Medlem skaffer et nyt Medlem nu i
Julen.

Glædelig Jul.

Udgivet af „Denseaner-Samfundet“. Redaktionens Adresse: Vestervoldgade 113, København B.

Ansvarelig overfor Presseloven: Sophus Agerholm.